

○ คำสั่ง

(ด. ๒๑)

คำร้องที่ ๑๕/๒๕๕๙
คำสั่งที่ ๒๖๙ /๒๕๕๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๕ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ระหว่าง { มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผู้ฟ้องคดี
บริษัท อัลฟ่าเกน จำกัด ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา)

ผู้ถูกฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๗๒๙/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๑๙๘๕/๒๕๕๔ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทำสัญญาเลขที่ วศ.กท.๐๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ ว่าจ้างผู้ถูกฟ้องคดีปรับปรุงห้องปฏิบัติการภาควิชาวิศวกรรมไฟฟ้า คณะวิศวกรรมศาสตร์ ของผู้ฟ้องคดี ศูนย์รังสิต ค่าจ้าง ๗๓๙,๗๒๖.๖๘ บาท กำหนดเริ่มเข้าทำงานวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๑ และให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้นำเงินสดจำนวน ๓๖,๙๘๗ บาท มามอบให้แก่ผู้ฟ้องคดี เพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญานี้ ปรากฏตามใบเสร็จรับเงินคณะวิศวกรรมศาสตร์ ของผู้ฟ้องคดี เล่มที่ ๘๑๐ เลขที่ ๘๙๗๔๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือที่ ศร ๐๕๑๖.๒๒/- ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ แจ้งการส่งมอบพื้นที่เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีเข้าดำเนินงานได้ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป พร้อมทั้งแจ้งขอให้ผู้ถูกฟ้องคดี

/จัดส่งแผนการ...

จัดส่งแผนการเข้าปฏิบัติงานตามสัญญาก่อนเข้าดำเนินการ และได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๒๒/- ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ และ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๒๒/- ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๑ เร่งรัดให้ผู้ถูกฟ้องคดีเข้าทำงาน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็มิได้เข้าดำเนินงานตามสัญญา โดยได้มีหนังสือ ที่ LO-๐๘-๑๑๐ ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๑ ขอยายระยะเวลาการทำงานตามสัญญา คณะกรรมการตรวจการจ้างของคณะวิศวกรรมศาสตร์พิจารณาแล้ว เห็นว่า การขอยายเวลาของผู้ถูกฟ้องคดีมิได้แจ้งให้ทราบถึงเหตุที่ต้องขอยายเวลา ระยะเวลาการทำงานตามสัญญาก็ยังไม่สิ้นสุดลง และผู้ถูกฟ้องคดียังมิได้มีการเร่งดำเนินการ ปรับปรุงห้องปฏิบัติการในส่วนที่เป็นงานหลัก จึงเห็นควรไม่อนุมัติให้ขอยายเวลาตามสัญญา และเห็นควรให้มีการยกเลิกสัญญาการจ้าง จากนั้น คณะกรรมการตรวจการจ้างได้เสนอ รายงานตามบันทึกภาควิชาวิศวกรรมไฟฟ้า คณะวิศวกรรมศาสตร์ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๑ ต่อคณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ ถึงพฤติกรรมการทำงานของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดี พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่สามารถเข้าทำงานตามเวลาที่กำหนดไว้ตามสัญญา อีกทั้งไม่มีการส่งแผนการเข้าปฏิบัติงานและไม่ปฏิบัติตามสัญญาจ้าง ข้อ ๘ และข้อ ๒๑ พฤติกรรมดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเหตุให้เชื่อได้ว่า จะไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จ ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามสัญญา จึงได้อนุมัติให้บอกเลิกสัญญา ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดี ได้มีหนังสือ ที่ LO-๐๘-๑๑๕ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ ขอยายระยะเวลาการทำงาน ดังกล่าวโดยอ้างเหตุผลอาศัยมาตรการช่วยเหลือของรัฐตามหนังสือสำนักเลขาธิการ คณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว ๑๑๓ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ และหนังสือ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว ๓๖๘ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ เรื่อง การพิจารณาช่วยเหลือผู้ประกอบการก่อสร้างและผู้ประกอบอาชีพอื่น ผู้ฟ้องคดี พิจารณาแล้วและได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบว่า การขอยายระยะเวลาดังกล่าวไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับความช่วยเหลือตามมติคณะรัฐมนตรีได้ และไม่อนุมัติให้ขอยาย ระยะเวลา พร้อมกับแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าปรับตามสัญญา หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มี หนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖/ท ๓๑๖ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งการบอกเลิกสัญญาและ ใช้สิทธิรับหลักประกันสัญญาเป็นเงินสดจำนวน ๓๖,๘๘๗ บาท โดยสงวนสิทธิในการเรียก ค่าปรับจากการที่ไม่อาจทำงานให้แล้วเสร็จตามสัญญา ค่าเสียหายอื่นที่เกินกว่าหลักประกัน ค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นและค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานเพิ่มจากการทำงานให้แล้วเสร็จ ตามสัญญา รวมถึงได้ดำเนินการจ้างผู้รับจ้างรายใหม่เพื่อให้ทำงานต่อให้แล้วเสร็จ

/ตามสัญญาจ้าง...

ตามสัญญาจ้างปรับปรุงห้องปฏิบัติการภาควิชาวิศวกรรมไฟฟ้า สัญญาเลขที่ วศ.กท. ๐๔/๒๕๕๒ ในจำนวนเงินค่าจ้าง ๘๐๕,๑๑๐ บาท ซึ่งเป็นราคาที่เพิ่มขึ้นจากจำนวนเงินค่าจ้างตามสัญญาจ้างปรับปรุงห้องปฏิบัติการภาควิชาวิศวกรรมไฟฟ้าที่ทำไว้กับผู้ถูกฟ้องคดีเป็นจำนวนเงิน ๖๕,๓๘๓.๓๒ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖/ท ๔๓๗ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๓ บอกกล่าวทวงถามให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยเงินค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นจำนวน ๖๕,๓๘๓.๓๒ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวทางไปรษณีย์ตอบรับเมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๓ แต่เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามหนังสือบอกกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีหนึ่งเคยจึงตกเป็นผู้ผิดนัดชำระหนี้ ซึ่งโดยผลของสัญญา ข้อ ๑๕ วรรคสอง ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบชำระค่าปรับให้แก่ผู้ฟ้องคดีจากการที่ไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จตามสัญญาจนถึงวันบอกเลิกสัญญาในอัตราวันละ ๗๓๙.๗๓ บาท นับแต่วันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีต้องทำงานให้แล้วเสร็จตามสัญญา จนถึงวันบอกเลิกสัญญา (วันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๒) เป็นจำนวน ๖๓ วัน เป็นเงินค่าปรับทั้งสิ้นจำนวน ๔๖,๖๐๒.๙๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันที่บอกเลิกสัญญา จนถึงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันฟ้องคดี เป็นเวลา ๗๕๕ วัน คิดเป็นเงินจำนวน ๗,๒๒๙.๘๓ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๕๓,๘๓๒.๗๓ บาท และค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นในการทำงานตามสัญญาต่อให้แล้วเสร็จ เป็นจำนวนเงิน ๖๕,๓๘๓.๓๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ (ซึ่งเป็นวันผิดนัดชำระหนี้) จนถึงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันฟ้องคดีนี้ รวม ๓๓๘ วัน คิดเป็นเงินจำนวน ๔,๕๔๑.๐๑ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๖๘,๓๗๔.๓๓ บาท รวมเป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบตามสิทธิของผู้ฟ้องคดีภายหลังจากการบอกเลิกสัญญา พร้อมดอกเบี้ยจากการผิดนัดจนถึงวันฟ้องคดี เป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๑๒๓,๗๕๗.๐๖ บาท จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าปรับกรณีส่งมอบงานเกินกำหนดตามสัญญาจนถึงวันบอกเลิกสัญญาเป็นเงินจำนวน ๔๖,๖๐๒.๙๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยจำนวน ๗,๒๒๙.๘๓ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๕๓,๘๓๒.๗๓ บาท และให้ชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๔๖,๖๐๒.๙๐ บาท นับถัดจากวันยื่นคำฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี

/๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดี...

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นในการทำงานตามสัญญาต่อให้แล้วเสร็จเป็นเงินจำนวน ๖๕,๓๘๓.๓๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยจำนวน ๔,๕๔๑.๐๑ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๖๙,๙๒๔.๓๓ บาท และให้ชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๖๕,๓๘๓.๓๒ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๘ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระเงินจำนวน ๖๒,๐๑๒.๗๓ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงินจำนวน ๕๗,๙๘๕.๕๒ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โดยให้ชำระให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนตามส่วนของการชนะคดี และให้ยกฟ้องแย้งของผู้ถูกฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีได้ยื่นคำอุทธรณ์ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นระยะเวลาที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนด ซึ่งศาลปกครองไม่อาจยื่นหรือขยายได้ เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ศาลปกครองชั้นต้นได้อ่านคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๘ โดยนายธีรวัฒน์ บุญเพ็ง ผู้รับมอบอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีได้มาฟังคำพิพากษาดด้วยตนเอง ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องยื่นคำอุทธรณ์ต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลได้มีคำพิพากษา คือ ภายในวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๘ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลโดยนำส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับภายในประเทศเมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ จึงเป็นการยื่นคำอุทธรณ์เกินกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลได้มีคำพิพากษาแล้ว และคดีถึงที่สุดแล้วตามมาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีไว้พิจารณา ส่วนคำขอยกเว้นค่าธรรมเนียม เมื่อศาลไม่อาจรับคำอุทธรณ์นี้ไว้พิจารณา จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาและมีคำสั่งเกี่ยวกับคำขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลดังกล่าว

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา ความว่า ตามที่ศาลปกครองชั้นต้นพิเคราะห์ว่า ระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นระยะเวลาที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนด ซึ่งศาลปกครองไม่อาจยื่นหรือขยายได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ศาลปกครองชั้นต้นได้อ่านคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๘ โดยนายธีรวัฒน์ บุญเพ็ง ผู้รับมอบอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีได้มาฟังคำพิพากษาด้วยตนเอง ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องยื่นคำอุทธรณ์ต่อศาลภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลได้มีคำพิพากษา คือ ภายในวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๘ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลโดยนำส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับภายในประเทศเมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ จึงเป็นการยื่นคำอุทธรณ์เกินกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลได้มีคำพิพากษาแล้ว และคดีถึงที่สุดแล้วตามมาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าตามรายงานกระบวนการพิจารณา (อ่านคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น) ศาลปกครองกลางลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๘ เป็นรายงานกระบวนการพิจารณาที่ศาลอนุญาตให้บุคคลอื่นอยู่ในห้องพิจารณาคดีในขณะที่ศาลอ่านผลแห่งคำพิพากษา และหากคู่กรณีที่มาศาลประสงค์จะขอคัดสำเนาคำพิพากษา คำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี และรายงานกระบวนการพิจารณาในวันดังกล่าว ศาลอนุญาต ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้มอบอำนาจให้นายธีรวัฒน์ บุญเพ็ง ทำการขอคัดสำเนาคำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๗๒๙/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๑๙๘๕/๒๕๕๘ ของศาลปกครองกลาง ในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๘ แทนผู้ถูกฟ้องคดี และได้มีคำขอขยายระยะเวลายื่นคำอุทธรณ์ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๘ โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนด่วนตามเลขที่สั่งของ EL๗๑๖๕๒๐๑๕๘TH โดยอาศัยความตามมาตรา ๔๔ มาตรา ๗๐ วรรคสอง และมาตรา ๗๓ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับข้อ ๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งกำหนดว่า ระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้หรือตามที่ศาลกำหนด เมื่อศาลเห็นสมควรหรือเมื่อคู่กรณีมีคำขอ ศาลมีอำนาจยื่นหรือขยายได้ตามความจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม และมาตรา ๑๙๓/๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งบัญญัติว่า ถ้ามีการขยายระยะเวลาออกไปโดยมิได้มีการกำหนดวันเริ่มต้นแห่งระยะเวลาที่ขยายออกไป ให้นับวันที่

/ต่อจากวันสุดท้าย...

ต่อจากวันสุดท้ายของระยะเวลาเดิมเป็นวันเริ่มต้น ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำขอขยาย ระยะเวลายื่นคำอุทธรณ์ นับจากสิ้นสุดกำหนดเดิม ๓๐ วัน หรือภายในวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ โดยไม่ปรากฏคำสั่งศาลว่าไม่อนุญาตตามคำขอ คำอุทธรณ์พร้อมคำขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ จึงชอบด้วยข้อระเบียบและข้อกำหนดมาแล้ว

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า คำอุทธรณ์ ของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคำอุทธรณ์ที่ศาลปกครองสามารถรับไว้พิจารณาได้ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๖๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า เมื่อศาลปกครองได้อ่านผล แห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองในศาลปกครองโดยเปิดเผยในวันใดแล้ว ให้ถือว่าวันที่ได้อ่านนั้นเป็นวันที่ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง... มาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นนั้น ให้ยื่นอุทธรณ์ ต่อศาลปกครองชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้อ่าน คำพิพากษาหรือคำสั่ง ถ้ามิได้ยื่นอุทธรณ์ตามกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคดีนั้น เป็นอันถึงที่สุด ประกอบข้อ ๑๐๔ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการ ในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดว่า ให้ตุลาการ หัวหน้าคณะแต่งตั้งตุลาการในองค์คณะคนหนึ่งเป็นตุลาการเจ้าของสำนวน แล้วให้ตุลาการ เจ้าของสำนวนตรวจคำอุทธรณ์ ถ้าเห็นว่าเป็นคำอุทธรณ์ที่สมบูรณ์ครบถ้วน ก็ให้ดำเนินการ ต่อไปตามข้อ ๑๐๖ ถ้าเห็นว่าคำอุทธรณ์นั้นไม่สมบูรณ์ครบถ้วน ซึ่งผู้อุทธรณ์อาจแก้ไขได้ หรือผู้อุทธรณ์ชำระค่าธรรมเนียมศาลไม่ครบถ้วน ให้ตุลาการเจ้าของสำนวนมีคำสั่ง ให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขหรือชำระค่าธรรมเนียมศาลให้ครบถ้วนภายในระยะเวลาที่กำหนด ถ้าไม่มีการแก้ไขหรือชำระค่าธรรมเนียมศาลให้ครบถ้วนภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือ ข้อที่ไม่สมบูรณ์ครบถ้วนนั้นเป็นกรณีที่ไม้อาจแก้ไขให้ถูกต้องได้ หรือเป็นคำอุทธรณ์ ที่ต้องห้ามตามกฎหมายหรือยื่นโดยผิดระเบียบนี้ ให้ตุลาการเจ้าของสำนวนเสนอองค์คณะ สั่งไม่รับอุทธรณ์ดังกล่าว

จากบทบัญญัติและระเบียบข้างต้น เห็นได้ว่าการอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษา ของศาลปกครองชั้นต้น นั้น ผู้อุทธรณ์จะต้องยื่นต่อศาลปกครองชั้นต้นที่มีคำพิพากษา ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษา โดยหากมิได้ยื่นอุทธรณ์

/ตามกำหนดเวลา...

ตามกำหนดเวลาดังกล่าวก็ถือว่าคดีนั้นเป็นอันถึงที่สุด ระยะเวลาของการยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาดังกล่าว จึงเป็นระยะเวลาที่กำหนดขึ้นตามกฎหมาย ศาลปกครองจึงไม่มีอำนาจที่ย่นหรือขยายระยะเวลาข้างต้นให้ผิดไปจากที่กฎหมายกำหนดได้ ดังนั้น หากมีการยื่นอุทธรณ์ที่ล่วงไปจากระยะเวลาดังกล่าว ย่อมถือว่าเป็นการยื่นอุทธรณ์ที่ต้องห้าม ซึ่งศาลจะต้องมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ศาลปกครองชั้นต้นได้อ่านคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๘ กรณีจึงถือได้ว่า ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาในวันดังกล่าวตามมาตรา ๖๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และผู้ซึ่งมีความประสงค์จะอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาดังกล่าว จะต้องยื่นคำอุทธรณ์ต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลได้มีคำพิพากษา คือ ภายในวันเสาร์ที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๘ แต่เนื่องจากวันดังกล่าวเป็นวันหยุดราชการ ดังนั้น วันสุดท้ายที่ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลได้คือวันจันทร์ที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันทำการใหม่ต่อจากวันหยุดทำการนั้น ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๙๓/๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาในคดีนี้ โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับภายในประเทศเมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ คำอุทธรณ์นี้จึงเป็นการยื่นคำอุทธรณ์ที่เกินกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลได้มีคำพิพากษา กรณีจึงเป็นคำอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามกฎหมาย การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ดังกล่าว นั้น จึงชอบด้วยเหตุผลแล้ว

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า กรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีได้ขอขยายระยะเวลาตามข้อ ๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกอบมาตรา ๑๙๓/๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นั้น เห็นว่า ตามข้อ ๖ ดังกล่าวเป็นการยื่นหรือขยายระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ในระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ หรือเป็นระยะเวลาตามที่ศาลเป็นผู้กำหนดขึ้นเท่านั้น แต่ระยะเวลาของการอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นระยะเวลาซึ่งกำหนดไว้โดยกฎหมาย ศาลปกครองจึงไม่มีอำนาจยื่นหรือขยายระยะเวลาดังกล่าวได้ดังที่วินิจฉัยไว้ข้างต้น กรณีจึงไม่อาจนำข้อ ๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง

/พ.ศ. ๒๕๕๓...

พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกอบมาตรา ๑๙๓/๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับได้
อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีไว้พิจารณา
ส่วนคำขอยกเว้นค่าธรรมเนียม เมื่อศาลไม่อาจรับคำอุทธรณ์นี้ไว้พิจารณา จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณา
และมีคำสั่งเกี่ยวกับคำขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลดังกล่าว นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายวิษณุ วรรณุญ

ตุลาการหัวหน้าแผนกคดีวินัยการคลัง

และการงบประมาณในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย เอ็มโอช

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

